

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tancil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

Tady je Čestmír Strakatý, vítejte u dalšího dílu mého podkástu.

Most děkuju za všechnu podporu na hirou-hirou.co o lomenu Čestmír.

Dnes jsem jim hostem spisovatel Jozef Formánek.

Vítám vás dobrý den.

Dobrý den.

Lektor hození po ohni taky.

Mimo jiné, jak jsem se dozvedl, což je takový váš koniček?

Hm.

Jak se se k tomu dostal, co to je?

Já jsem začal chodit sam přes to, že výjulí a ten první moment, kdy jsem o obodí přešel, jak byl fakt úzelný, protože...

Jako to mne rozumíte?

Ne.

Já rozhodně ne.

Víte, že to bylo žavý, že by se se tomu dělal steak a vy přejete na hůni, nic nemáte, a je takový velmi euferický zážitek.

On má takovou schopnost zlašný, že u mít v lidech záleží na nich s touhoj, jako vypnout v nich, jako takový ten všeobecněj strah, že se bojíme nějaké úkolu, bojíme se k tomu, kdo řekne, bojíme se někam zavolat.

Takže on ten zážitek má fakt takový takovou moc něco v tom životě toho člověka znene, když to přejde.

Takže ní je vlastně baví pořádat ty hohně, chodit si znova po hohní a zároveň to učit lidi a říkat jim, že bez toho strahu všeobecního to je někde jako lepší a byť takovým jako pokoj, jak lidu.

No a teď už tomu rozumíte.

Když už to učíte a když už to máte za sebou před pokáram asi mnohokrát, tak už rozumíte, co se tam děje?

Já tomu nerozumím z pústavěcem a mezi nima je oheň a umím vás připravit, abyste přišel před zvoheň a nic vám nestal, ale sám nerozumím, jak se to děje.

On je několik teorií samozřejmě, ale není žádná z nich potvrzená do dneška.

Jedná z tych teorií je, že ten uhlík má okolo sebe jimnou vrcičku popela, když tam nezupstávate dlouho, tak vám to nic se jako vy neudělám.

To, že to kváko barání trošku.

To barání, ale já tady to můj plně moc nevěřím, že můj učitel, který mě to učil, učit lidi chodit po žavém uhlí, tak on tam měl jednou chlapíkám, který tam přišel ze svoji slečnou a přítel k ním.

Řeknete mě odkud, kam to vám přejdu a do přejdu a ten můj učitel mu říká, no odsuť jsem.

Abo nejako vojak vykročil a popravdu to přešel a zavolim za chránku, že mu myslíká kvůli puchyjře.

A to já lidem říkám, že je dobrý, když do toho hnedete, to mě je spousta jako věci sít, co vykládám.

Ale jednou z těch nejdůležitějších je, že když se vnitřně rozhodnete, přes ten ohenít, vyjucit lidi tu intuici a vyrazíte, tak jako nezastavat, věřit.

Pokorně jako prosit vyšší sílu ať už tevěřící nebo ne nad sebou, aby vám umožila ten ohení přejít.

Pro mě to třeba jako krásně ilustruje, že já jsem v rámci toho, abych se mohl stát učitelem toho chodzení,

že můli jsem musel v tam ohení přejít 108 krát a musel jsem v něm jako tancovat takovým ohením

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

krům v 4 metru.

Až mě musel mě učitel vytáhnout, že jste v tranzu, ty fakt nevnímáte čas tancovat tam dlouho.

Já jsem zapoměl, o čem jsem mluvil.

Vy jste změnila příběh mužě, který se popálí?

A já jsem se vám vlastně, já jsem se vás přistel.

Jsem tomu rozumíte.

A já jsem, když jsem šel 108 krát, jako mě jsem 108 krát přez ohení, tak jsem šel 107 krát a vždycky jsem se pomodil očinaš.

Przezem věřící.

A mě bys mi se jako nestalo.

Šel jsem postoho smírgám, tak s naposledním se to zkusím bez té modly by.

A vlastně ten poslední přechod mě vyskál, je dva půchejře, takže o té doby.

Já jsem modlím před přechodem vždycky, já doporuču to i lidem, který jako přes ten ohení provázim.

I když nevěří?

A poprosí vyšší moc.

Ale ta výra je ze mě důležité, nebo nevíra.

Prostě někam asi, když je člověk třesti materialista a tejsta.

Je to smutnýš.

Život, no tak obecně.

A k tomu se dostaneme, ale asi ten ohení to do nepřejde, nebo skončí jako ten pan boják a jeho přístup.

Mě se naštěstí jako zatím nikdo nepopálil.

Je to takový jako zvláštní kouzlo, že když tam je třeba převádím, jednou jsem převádil třeba 50 lidí.

Takže jako hodně lidí a u nich společně bůbnu, spívají a skandu.

Tak si myslím, že tam dokážu na poslední minuto přivízt člověka, který nikdy nepřešel.

A ona ho přinesen, ta energie těch lidí.

Já nemyslím, to jsou věci, kde jsou nepovědomatelní.

Ale prostě ta atmosfera je tam tak silna, že i ten dobyt, jako jsem mu neprožil ten den předtím, tak ta energie těch lidího přenese.

Já tam taky mám taky povely, že říkám oheně otevřen a oheně uzauřen.

Protože by mní pak lidi chodí a nechtějí zastavit.

A když si bylo 50 lidí, tak to byl jako jako hukot, že jsem cel, jak já nedad křičím.

Křičit stop, oheně uzauřen, protože by nějakou neslyšel.

By chodili dokolečka furt, jak je to zvláštní zážitek.

No a to je trošku společné s tím šamanstvím, že oceš je něco...

Já nejsem šamanál.

Já vím, že ne. Ale když jsou lidi v tranzu a když prostě se tančí a bubnuje a vyvolává se nějaká energie, řekněme,

tak to je něco už na té cestě.

Já vím, že nejste. Ale tak to je rituál, jsem způsobem.

Je to přechodový rituál, on se provozuje na různých místech světa od Filipín, ředská a Bulharská, v seboramerických kmenihopraktikovali k křováci na jihu Afriky.

Bylo to jako jej stup do spilsti a on vopravdu má sílu něco ve vás z ním,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

tak už ten strach, který jsem říkal, nebo že se rozhodnete, že bojete mlejší na manželku, tak vám ten zážitek pomůže to díl v sobě uchovat rozhodnutí.

A myslíte, že by, když jak vám přijdu, takže pak někdy prostě to přeždu, i když teď si říkám, OK, asi bych se popálel,

že je to fakt jako, že tam dokážete dovest kohokoliv se z právným přístupem, a se nemůže to být plný vůlž.

Tak já nikomu neříkám, že to musí přejít, může kdykoliv dokoliv odstoupit ben, toho rituálu, já nikoho nenutím.

A co tam chodí za lidi?

Strašně široký, jako spektrum lidí.

Taka tam byla tráž 14 letá, slečná, ale byla tam už tráž 67 letá paní.

A každá ta skupina je úplně jako jiná,

a po vlastně i se to jako velmi rychle pozná,

odhadnu, jako půdou sami, že jsou takého silný, tak nabitý, jako nabitý tím rozhodnutím, tím odhodláním.

Poznáte to, jaký je týp lidí.

Je to jednu duši, nebo těší, ale zatím mě prošel,

každé jedna slečna se rozhodla nej.

To nikomu nerozporu, jsme s vobodnými bytosti, to rozhodnutí je naše.

A co tam te lidi přivádí?

To je možná lepší otázka, nechco to já za lidi.

Lidi, který chtějí nějak zlepšit svůj život,

a tvardějně, že im to jako pomáhá,

že se něco vy jejich životech změnil,

tak mi třeba na posledí mě jedna slečna,

mě tam říkala, že na měko z toho,

a říkala, mě byla po druhě, říkám,

protože jste přijela po druhým, můžu se mít nový tykán,

říkám, protože jste přijel po druhým, a ona říká,

já jsem jako nemluvela s tatingem, protože nějak něco.

A já potom, co si mě říkala,

o tom, jaké důležité udřeva ty stahy v rodínách

a v rodíně a v zblízkej maledmi, tak jsem se kouslam

s tím tátou, jsem se jako promluvila,

ale kterém do Hafriky spolu, já jsem za to vždydla poděkuva,

tak chci zase něco načerpat, mě třeba něco v zlepších mém životem.

Jste mluvju o tom, že jste o smyslu života,

začel přemýšlet už jako dítě,

že už jako dítě jste měl nějakou duchovní rovinu, řekněme,

dá se to tak řík.

Já jsem takové nepůjmenovával,

ale když mě bylo taká, nevím, 8-9,

tak jsem byl u babičky Hradický,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tancil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

babička Formankova, na prázdně, tak se měl strašně rád,
byla mělaská vyčlověk, učitelka nábuženství to bylo.
Tak a tam jsem neměl žádný povinu s tím uní
a šťastné, jadicky mě večkanuvala, už se jic nidál,
už se obědvalo do svakšené večere,
a vlastně jsem byl úplně tam bytostně šťastné,
jako díj babičky, že jaká jsem prostě měl pořed', že život je sem,
ležil jsem v záhonku, měl jsem takou tu zelenou skleněнку,
díl jsem se skrstný na trána stroma,
viděl jsem jako v tom stromu chobotnici,
nebo jsem se podělal s tou skleněнку do záhonku
a najednou jsem v tom záhonku, jako viděl prales tropický
a představoval jsem si, jak v tom prale se chodíme,
jak ní vám ty domorodci učejím, jak v tom prale se přežít.
Tak jsem takové jako úplně fak čiře šťastné, úplně,
jení než doma, kde mě tí žila škola nějaké povinnosti,
které jako dítě máte u babičky, nic.
Co jsem řekl, to se stalo, už jsme jako úžasné člověk,
jako fak není spovítám.
No a já jsem takové chodil na písák tam,
to byl ako její krásný rybník volicích,
nebo u hrad se králové,
a říká jsem si, no ten nádherný den,
plulí, modří mraky a vokolo tam byli děti,
a mě bylo fak úplně bytostně krásně.
A najednou jsem po příži o tě,
jako ustišel takovou jimnou myšlenku,
která mě takové vysněvačně ironicky řekla,
stejně jednou přešli.
Já jsem som zastavil, začal jsem tom přemýšlet,
úplně jsem jako zblednou vrhu.
A pak něťrá půj roku rok trvalom,
než jsem začal, jako v opravdu znovu hradovat,
jako úplně, jo, že třeba jsem dostal dárek a krásnosti.
Je super, a stejně zase, stejně jako jednou umřu,
a odložil jsem ho, nebo...
A co to bylo?
Jak co to bylo?
No, co to bylo?
Ne, ten dárek, ten hlas.
Ten hlas já nevím.
Takže jsem začal přemešlevo těch věcích,
už jako malý kluk 8-9 letej.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tancil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

Já mám pocit, že ta smrt...
Já mám to těžší podobnou, jako nepodobnej zážetek,
že bych něco slyšel, ale zároveň mám podobný z pomínky na dětství
v tom, že jsem vlastně hodně přemýšlel o konečnosti života,
o smrti, o tom, co je za tím,
jako snažil jsem se nějak,
v tom děckém mosku, snažil jsem se nějak jako,
jako nevím si pochopit, ale nějak si aspoň nějak jako pojmenovat.
Mě to vyskakovali, mě to vyskakovali také ty věci.
A co to tady jako po tý smrtě jako je?
Co máte na vlastně jako životě smysl?
A jaký smysl má lidský život?
Proč tady jsme?
Všechno jako přece má nějaký smysl?
Já jsem měl to těžší úplně podobný,
podobný myšlenky, vlastně.
Asi jsme k tomu došli jinudy, nebo já s to nefamatovuju možná,
ale vlastně úplně přesně si pamatovuju,
jak jsem byl takovýho zádomčivý chvílemi,
řekněme ne, že bych jako neměl radosti, nebo takhle jo.
Ale prostě člověk ležila v té postele, že jo, teď nemohu snout,
nebo něco se dělo a říkala si, tak jako přesně,
stejně jako, tak teď tady ta smrt,
všude někde čtu, nebo slyším, tak co to vlastně je?
A co je potom?
A jak jako já tady tady jsem, a pak tady nebudu,
co to vlastně, co to pro mě znamená, jako bytost, nebo nevím,
a pak jsem to teda nějak se s ním asi vyrovnul,
nebo nevím, ale řekbyste, že tohle je nějaký
úplný začátek vaší cesty
ke spiritualitě řekněme, nebo k něčemu?
Učitě, protože tady ty tři otázky,
co je po smrti,
jaké je smyslického života,
a co v něm má vlastně smysl,
vlastně stáli za všech nejma kníčkama,
protože po tady těch otázkách já přemišli,
a pod tím ty knihy píšu
vlastně určili i můj životní cesty,
mám potřežit díky těmto táskám,
jsem se dostala tam, kde jsem,
a zažil jsem to, co jsem zažil,
třeba chud poznávat, svět, paralisi,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tancil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

pak umožnilo mě to vlastně
jako i přežít spústa událostí,
který by jiní lidi brali,
jako konečný, nebo zlomový,
nebo že se z nich už nezvednou,
tak je to přemýšlení,
jako dávalo sílu.

A do uvědomění konečnosti tím špádem
chcete jakoby žít na plno, což je banální fráze,
ale možná to tak bylo, ne?

Já už těž těžko, jak ještě se olí jednou rozkvíču
a řeknu pravdí věc, o co mě běhá hlavou.

Ale jde, kdy zmínujete ty těžký momenty,
který by třeba někoho jiného,
a zasne budeme mluvit za někoho jiného,
ale prostě jsou náročný momenty,
kdy vám tohle to pomohlo, tak to myslíte typicky,
jaký chvílet, třeba?

Pomohlo mě to třeba, ve chvíli, kdy jsem zažil,
věc, která asi nejvíc proměnila můj život,
kdy jsem se stal hluboce, jako věřícím člověkem,
protože já se přiznam, že jsem měl třeba půroku
sobě jako hrozný.

Po těch událostech, já jsem vůbec nevěděl,
co si o tom mám myslet, jako vůbec celý.

A to byl ten rok 2015?

Jo.

Kdy vy jste, zkúste to poprsat, co si vlastně tehdy staví?

Já nevím, jestli o tom jako úplně nutně chci,
jako mluvit, já řeknu jako i proč,
protože ja to často říkám, jako na besedách.

Dneska už to jako vzpíš v opisu,
nevykládám toho, jako slova,
nepopisu každou minutu, toho tý noci,
vzpíš to jako v opisu nějakou metaforou,
protože jsem zjistil, že čím víc o tom vyprávím,
tak to mizí země, než bych se to nechtěl rozdělit,
ale něco bych si z to jako taky nechalo jako i pro sebe,
a druhá jako věc, by si uvědomu, že když o tom mluvím,
tak řekám slovo, Pána Bohá,
což je prostě to nejužasný,
a největší témství celého vesmíru pro mě.

A vziká to nějaký nic,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tancil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

nejde mi ozeformánek.
A vlastně jste tím, jako stavim,
poblíž toho, jako ména.
Vlastně mě to jako není příjemný,
čím jsem jako starší a dále od toho prožitku.
Takže, ale to, že jako jsem přemejšel
o těch výtěch věcech,
mě myslím pomohlo přežít jako ty dny potom,
protože já jsem jako ten,
ta noc byla,
byla jednodušnou krásná,
a na druhou senu byla šílená, desivá.
Tak já to zkusí popsat za vás.
Vy jste, protože já jsem o tom mluvil nedávno
Zeroslavem Družkom, který to nějakým způsobem popisovala.
Ono je to i v tom filmu,
dvě slova jako klíč, nějakým způsobem znázorněno.
Setkala jste se s někým,
s někým,
a ta vaše zkušenost byla taková,
byla to ta noc.
A teď opravte mě, prosím, když tak, nebo mě zastavte.
Ta vaše zkušenost byla taková,
že z krstou člověka byste ucítil přítomnost,
nebo ucítil, není možná správné slovo,
ale uvědomosti přítomnost něčeho vyššího,
vzminujete pána boha.
Bylo tam nějaké světlo,
bylo to nějaké zážitek,
který je asi těžko popsateľný vlastně.
Přichám to správně.
Viděl jsem světlo,
viděl jsem ho v pokoji,
jesí pracovně,
když jsem jako než ten večer začal.
Pak zšlo světlo země,
nebo já jsem šel v noce po ulici,
a viděl jsem, že jako kam dŭl,
tak vokolo mě je krůh světla.
Ještě jsem cedíval na hru,
jestli to nejsvít nějaká lampa,
nejsvítela.
Jako jsem fakt šel takto po té silnici,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

a schovadně jsem zatačila,
to světlo v púrty šlo se mnou,
a na denu žádný nezážel,
tak jsem si tak jako pro se,
by dneska vydedukoval,
že to asi byla nějaká,
už to z nich vlastně,
nějaký světlo,
nebo záře,
která vycházela v tu chvíli země,
ale nebojte se, necítím se,
nějakou svý cen.
Zajímavý bylo.
Já viděl, že to, co jako zažívám,
není normální,
že jsem si říkal,
to jsem se jenom zbláznil,
a druhá půlka hlaví mě říkala,
a kdy to vidíš,
kdy to slyšíš.
A bylo teda úžasná,
nebo byl úžasně,
jeden další den potom,
kdy vlastně,
já jsem se mochtějit,
jako nejvíc nekomfortně,
ve svém životě,
že mě opouštím,
ten večer jsem vyhodil,
několik desít, desít korun,
všechny sví doklady,
rozepsanej román,
byl jsem zavřený v blázinci,
bez možnosti svobodního pohybu.
Vlastně všechno špatně,
jako úplně,
jako nejvíc,
jak si dokáže představit všechno.
A já jsem tam cítil,
tak hluboký klid,
takový pocič čestí,
předem zanou moje žena,
rozezlená,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tancil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

protože jsem byl nezvěstný 30 hodin.
A ona tam jenom přišla,
šla ke mě jako buch pomsty
potím nemocný chodbě,
nakrčenou hlagu s nějrem ke mě,
prosto tažený přípít,
videl jsem,
že vypadala to,
že ní v té fyzické,
a já jsem se jenom usínával,
protože jsem cítil hrozný klid,
a videl jsem, že všechno dobře dopadne.
Nevím, proč nevysvětlí vám,
ale videl jsem, že mám být v klidu
a že všechno bude doblí.
Tak jsem se ní usínával,
a já jsem nějakým,
si mi říkal, ahoj drhá,
a ona říkala, neříkaj mi drhá.
Říká, když byl celmno co sefem.
A já jsem říkal,
to bych ti stejně nevysvětlal,
stejně bys to jako nepochopila.
Už měl jsem se, a ona říkala,
a způjť si o toho neusiní jako debil.
A já jsem se trápak už jako debil,
zkusil není neusinívat, ale...
Na tý psychiatrii mě,
ráty mě jako brzo pustili.
Já si mám ten svý příběh vyprávět,
nic iště ale co se stalo.
A oni byli taky jako hodný na mě, říkali mě,
no, tak to jste zažil,
měli to jste zažil jenom hlouci na cem,
náboženskýho charakteru,
nebo psychospirituální krizy.
To by je v pořádku.
A na psadní leke, já si mám řekl,
já se vám omluvám, a ty leky brát nebudu.
Protože...
To je zasenađluji právně, to nic.
Tak jsem žádný noleký nebrá,
a přesto jsem si tam cítil tak klidně,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

tak jako nádherně,
že jsem sítíl trána kudárně,
rozkřítl se volně, že kouřím,
tak tam všichni chodili pro cigaret,
a že tam nějaký hodný blázen,
který vždycky jako...
Češno, tak na den cítan.
A tak jsem taky jako rozdával.
A vlastně vidí, já jsem nebyl hloupy,
ale já jsem to v těch chyli jako vůbec,
jako neřešil a měl jsem pocit,
proč nebo nemá cigaretu, tak můj jako dám,
tak se rozdělí můj.
A vlastně mě tam bylo jako hrozně dobré,
a měl jsem pocit,
jako že na světě je krásný,
to byl z mího pohledu
ten přídem, bych řekl,
že to nejsem schopen,
tady tu noc schopen přežít,
udej chatí,
ale vlastně já jsem tam potom si dělal,
jako všechno je problém,
nebo já jsem žádný necítil,
věděl jsem, jak můj blízký jsou z toho špatný,
že si něco stalo, nerozuměj tomu.
Ale poté do mě pošťěl,
bych to řekl, mě vlastně řešeně řekl,
mě vlastně nevíme, co s ním,
nejte úplně v klidu ústnívá se na všechny,
rozdává všechny co osobní věci.
A jinak je v hodě,
jako ze slušené hdraví, jako komunikuje,
tak my ho asi jako puštíme,
no tak se tak nipustili.
A já jsem první,
jako vlastně,
co jsem měl ho v hlavě,
že se chci nechat jako pokřítit,
protože jsem chtěl,
že jsem svém kamarádům,
svý rodině,
vlastně jako nějak tak,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

jako tím a tím my mochodem zdělit,
jako že se tím hlubou kousovná,
že to se stvorit,
ale s párem Bohem,
a tak jsem chodil,
to nebylo jako,
že bych chtěl, tak se pojd'.
Chodil jsem po litoměřicích,
vokolo před tý pátý,
naštivil jsem víc kostelů,
byl jsem pravoslavným kostele SK,
jako byla SK,
jako tam,
byla tam SK a Bohostužba,
a šel jsem pak dál do katolického kostela
na náměstí všech svatejch,
a tam sloužil jeden kněz,
který se tak neujeritelně
mohl krásnýk Bohu,
nebo nejste,
tak pro mě jako říci,
jo to bylo něco jako neskutečného,
on tak, on to neříkal,
jako naučenou básmičku,
on to neříkal,
jako že to jenom tak má říkat,
aby provet ten úkon, co má dělat,
a on to říkal tak,
jako spěvávě, tak pokodně,
že mě to dojel,
že jsem měl jako sledziv očích,
a přišel jsem plom kázání,
k tomu říkám, já bych vlastil,
prosím vás pokřítí, tam říká,
nezlobíte, abych moc chytil vod vás,
no a on je pokřítí a vlastně
tímto pro mě jako,
jsem to tak pro sebe jako uzavřel,
že
jsem to vlastně řekným rodičům,
který to z začátku,
jako nechápali úplně myslím si,
a že to taky jako pro mě věc,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

jako jasná, že mám pocit,
jako že jsem se jako vrátil domu,
vším, že jsem se stále věřícím.
Když vám jako jednu zvláštní věc,
a jí takovou jako,
já jí neříkám, jako úplně rád,
protože nerač zbůžu jakýkoliv nevole,
mezi jakoukoliv skupěnou lidí,
a nerač zbůžu,
čím jsem starší,
nějaký hádky,
nebo je to jako nějak nemotivu,
nebaví mě to,
takže nechci někomu blyžovat,
ale mě jsem takový slenej pocit,
stí nocím,
když jsem zažil to, co jsem zažil,
že to je jeden stvořitel celého vesmíru,
že ich není pět nebo dvanác,
podle náboženství,
že to je...
jeden.
A,
že jsou jenom různý jako,
to byl jenom můj pocit, já to nikomu jako nevnucu,
že jsou jenom různým cesty k němu,
že se stát křesťanem, katolíkem,
no bojovangelíkem,
můžete se stát hinduistou,
a já jsem říkal na besirách lidem,
že,
kdybych se mě to stalo,
vráboví, tak si stanu úslímem,
kdyby se mě to stalo,
jako hindouji, tak se stanu hinduistou,
a,
že si mám dokonce pocit,
že je úplně,
pán, bohu, že je úplně jedno,
co já ho se říkám,
si ho já ho se říkám, že jsem vyjerící,
že jsem katolík, tohle vlastně myslím si,
že ho to úplně jako,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Formánek: Tančil jsem v ohni, přežil šílenou noc a změnil život. Příběh o bláznění i hlubokém klidu

tak nezajímá,
že ho spí zajímá, jaký ve skutečnosti jsem,
jestli opravdu jsem laskavej,
k lidským bytostem nebo i ke zvířatům, tak jak bych se měl jako chovat,
že to všechno jako jsou jenom řeči a že pro něj myslím si jenom,
a to jenom můj pocit, nejsou tak úplně důležitý rituáli,
jako to jaký ve skutečnosti jsme.
Ta zkušenost, kterou jste teď kon popsál a vím, že jste jí popsál zjednodušeně
a byla komplexnější zároveň jste, ale myslím, že řekl hodně z toho,
myslím, že to je jedno z nejlepších popsání nějaké duchovní zkušenosti,
který jsem jako v životě slyšel, reálně, i když jsem to neslyšel celé a chápu, že to je rešte dál,
a vlastně mě zajímá,
vy jste řekl, že na vaše žena nejdřív to brala těžce, nebo vůbec to neberala.
Ubec to nechápu.
Tak jak se s tím postupem času ona vyrovnala, jak ona přišla k tomu, že to třeba přijala?
To bylo hrozně zajímavý.
Myslím, že z začátku se říkala, pepový, přeskočilo, časem s to vrátí třeba zpátky.
Moc děkuji, že jste doposlouchali, až jsem zbytek rozhovoru, nejdete na hero-hero.co.l o Lomeno
Čestmír a uslyšíte v něm třeba tohle.
Já jsem na slovo eZo blábolí, tak jako s úsnělem alergickéj, protože zaplývany jsem žádný, eZo tedy já
jsem jen hluboce věřící člověk.
Já jsem vás nechtěl urazit?
Je to vůbec, já tuším, že jste to takhle nemyslel.
Já jsem na štěstí nalázka výhledivé se mi říct.
A on se nám nějak podíval, v tom pohru bylo všechno, říkal, pepovů.
Všichni jsme si neřekli, jsme se podívala na něj, všichni jsme cítili, že to jde do špatných, jako že vy
na jednou začnete zhracet krev, začnete mít ve stolycí krev.
V podstatě se dostáváte do hrozně nepříjemný životní fáze, kdy se bojíte lidí.
Začli mizet mít ponužky pobyti, a nikdo mě nyní neřekl.
My jsme si prostě přestali vzájemně obtěžovat věcma, který nás na tom druhém, takli ty maličkosti z
nás štoly.
Já jsem řík, přežil to.
Chápu, že toho druhého to rozoštilo byt.
Já to v té chvíli, nemusím jim jako chápat.
Já už nechce jako konfliktní situace.
Já už nechci jako v naši někam nesoulat.
Na té život krátký, čestní.
Volí to, co?
Volí to, ale nevdá, já to vydržím.